

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

In Matthæi Cap. 9.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

Ad Luc.
cap. 8.
Ver. 47.

Sanè idem Calvinus sibi contrarius infrà de muliere quæ fluxû patiebatur. *Quia videns quòd non laetit, venit tremens, & cecidit ad pedes Iesu;* dicit Calvinus, quòd talis trepidatio fidei contraria fuit, & excusatione cavebat. Sic tractat Scripturas Calvinus, non ex sacra veritate quam illæ tradunt, sed prout ipsi & causæ præsentis commodum est.

IN MATTHÆI CAP. 9.

6. *Quòd filius hominis potestatem habet dimittendi peccata in terra.*

VENENUM hic suum inspergit Calvinus his verbis. *Hæc potestas longè alia est quàm quæ Apostolis mandata fuit, & qua hodie funguntur Ecclesie Pastores. Non enim tam remittunt ipsi quàm remissa testantur, dum iniunctam sibi legationem promulgant.* Hæc ille. Cæterum Apostolis datam fuisse à Christo potestatem ut verè peccata remitterent, & eadem potestate fungi hodie Ecclesie Pastores, contra Calvinum demonstratum vide in Prompt. Cath. domin. in Albis. Sed & infrà ad Ioan. cap. 20. dabitur hac de re contra Calvinum disputandi locus amplissimus.

Ver. 23.

21. *Dicebat intra se, Si tetigero tantum vestimentum eius, salua ero.*

QVIA ex hoc loco probant luculenter Catholici reliquias Sanctorum venerationem mereri, & per eorum contactum Deum virtutes operari, quod in Prompt. Cathol. Dom. 23. post Pent. aliqua ex parte nos ostendimus, multum contendit Calvinus ut hoc nobis tam illustre argumentum eripiat. Primùm disputat rem utcunque laudabilem in exemplum trahi non debere.

Quòd

Quod (inquit) mulier cogitat, si modo tetigerit Christi vestem, se procius fore sanam, singularis quidam fuit Spiritus Sancti impulsus, neque ad communem regulam trahi debet. Scimus quam proteruè ludat superstitio in stulta & inconsiderata emulatione sanctorum. Atqui simia sunt, non imitatores, qui singulare aliquod exemplum absque Dei mandato, & proprio magis sensu quam Spiritus directione usurpant. Hæc ille, factum quidem laudans, sed quod ab alijs imitandum non est, quia singularis in eo fuit Spiritus Sancti impulsus. Sed primum vnde probat Calvinus, aut quis illi dabit, singularem hunc fuisse Spiritus Sancti impulsus, id est huiusmodi vt rem ex sua natura vitiosam & superstitiosam, neque in exemplum trahendam, in illa tamen muliere fecerit laudabilem? Supponit quidem hoc Calvinus, sed non probat. Deinde etiã si singulari Spiritus Sancti impulsu illa mulier sic cogitasset, quia nouum illud sanitatis consequendæ experimentum erat, quomodo probat Calvinus ad cõmunem regulam trahi non debere, quum illius cogitationis fidem & sententiam Christus tam illi utri miraculo remunerauerit? Sed Calvinus suum ipsius paralogismum refutabit, qui in hoc ipso capite de duobus cæcis visu donatis, quorum fidem valde imperfectã & mancã censet, à Christo tamen remuneratam, sic concludit. *Tametsi hic beneficium duobus cæcis præstitum narratur, tamen ex Christi dicto, Iuxta fidem vestram fiat vobis, generalem elicere doctrinam conuenit, nos, modò ex fide precemur, nunquam in votis nostris repulsam passuros.* Hæc ille. Si ergo illorum fides Caluini iudicio imperfecta (de qua in sequentibus plura dicemus) beneficium optatum à Christo impetrans, generalem doctrinam facere potest, vt & nos ex fide precantes semper exaudiamur, quanto magis

Calvinus
à seipso
refutatur.

huius mulieris cogitatio à Spiritus S. singulari impulsu profecta, generalem quoque doctrinam faciet, quòd similes piorum cogitationes circa Sanctorum reliquias familia beneficia à Christo impetrabunt? Deinde supra cap. 8. ad verba Centurionis dicentis Christo, *Tantum dic verbo, & sanabitur puer meus;* Hinc, ait Calvinus, *colligi potest generalis regula, certitudinem salutis nostrae ex verbo Dei petendā esse.* Quàm rectè hoc colligat Calvinus, hic non disputamus; sed quàm facilè generalem regulam ex vno Centurionis factò colligat, ostendimus. At huius mulieris factum non secus fuit à Christo remuneratum quàm illud Centurionis. Ex eo igitur & nos, imò Catholica iam dudum Ecclesia generalem doctrinam optimo iure colligit. Quare impius Calvinus serò iam nimis hoc suum commentum obrudit, quum & hanc huius mulieris cogitationem per se laudabilem fuisse, & similes piorum cogitationes Deo semper placuisse, à tot retròseculis tota Ecclesia Catholica iudicauerit, & experimētis innumeris probauerit. Hæc igitur prima cauillatio, nullius momēti est.

Mulieris à Christo sanatae fides defenditur.

Quare & ipse Calvinus eam suspectam habens, ipsum mulieris factum exagitat, & cogitationem hanc non aliquo Spiritus S. impulsu, sed à zelo inconsiderato manasse disputat. Ait enim. *Quòd in veste hæsit potius quàm vt se illi sanandā precibus offerret, forte zelo inconsiderato paululum à via deflexit.* Ecce audet præsumptuosus hæreticus factum illud inconsiderati zeli arguere, quod Christus ipse ita approbavit, vt sanitatem confestim illi concesserit. Sed addit pro aliqua præsumptionis suæ ratione. *Præsertim quum paulo post ostendat dubitanter & perplexo animo id tentasse.* Sed hoc est apertè & perfricta fronte Euangelio contradicere. Nam & Chri-

Christus ipse hoc eius factum ex fide perfectum fuisse affirmat, dicens, *Fides tua te saluam fecit*: & sanitas confestim ex hoc facto consecuta (vt Marc. 5. & Luc. 8. euidentissimè constat) ex optima & firma fide eam hoc cogitasse, Christique vestimentū tetigisse, manifestè demonstrat. Quod autem postea tremens accessit ad Christū, vt Marcus & Lucas narrant, non id fecit propter aliquā dubitationē, aut animi perplexitatē, circa primū illū simbrię cōtactū; sed quia Christo interrogante, *Quis tetigit vestimēta mea?* & adhuc *circumspiciente vt videret eā quæ hoc fecerat*, cœpit timere ne offendisset ita furtim tangendo, & furtiuam sanitatem cōsequendo. Quare (vt est apud Lucam) *videns mulier quia non latuit, tremens venit, & prociudit ante pedes eius, & ob quam causam tetigerit eum* (vbi suam cogitationē & factum aperuit) *indicauit coram omni populo, & quemadmodum confestim sanata sit.* Cui statim Christus dixit, *Filia, fides tua te saluam fecit. Vade in pace.* Quid clarius, quàm prioris facti fidem à Christo laudatam & præsentī sanitate remuneratam fuisse? præsentem autem tremorem huius mulieris postea accessisse, non quòd aliqua dubitatione factum prius tentauerit, sed quòd facti sui rationē corā omni populo indicare coacta fuerit? Quod sanè Christus studio fecit, vt sancta illa eius cogitatio, factūque fide ac religione plenum, publice innotesceret: & vt omnes astantes doceret, quanto opere factum tam religiosum illi placeret: eadēmq; opera tum illos tum omnes fideles mone-
 neret simili fide ac religione etiam ea quæ minima sunt Christi ac sanctorum eius prosequi ac venerari. Impius tamen Calvinus totam hanc historiam Euangelicam corrumpere maluit, quàm superbam ceruicem suam Catholicæ fidei circa

Reliquiarum veneratio.

Sanctorum venerandas reliquias submittere. Quare adhuc addit, & omnem mouet lapidem vt tam celebre argumentum Ecclesie Catholice è manibus extorqueat. Tam verò vt demus hoc illi à Spiritu fuisse dictatum, manet tamen fixa regula, fidem nostram priuatis exemplis huc & illuc circumagi non debere: quia Dei verbo penitus affixã esse oportet, iuxta illud Pauli Rom. 10. Fides ex auditu, auditus autem per Verbum Dei. Cui stolidæ cauillationi facile responderetur. Auditus fidei est verbum Dei, sed prædicatum ab Ecclesia, vt tota Apostoli eo loco disputatio ma-

In defen-
sione cõ-
tra VVhi-
takerum,
lib. 2. cap.
10. sect.
5. & lib.
3. cap. 12.
sect. 10.

nifestè demonstrat, nõsque alibi accuratè ostendimus. Prædicatio autem Ecclesiastica hoc femper tenuit, Sanctorum reliquias esse ex fide venerandas: plurimisque experimentis sentit talem ex fide venerationem multa à Deo beneficia impetrasse, sicut hæc mulier Evangelica impetrauit. Quare hoc exemplo fides nostra huc illuc non circumagitur (sectæ Caluiniæ alijsq; sectis hæreticis omnibus hoc proprium est, vt *uentis nouæ doctrinæ* homines huc illuc circumferant) sed in solida Ecclesie Catholice fide, quæ *columna & firmamentum veritatis est*, firmissimè solidatur. Deinde huius mulieris Evangelicæ exemplum, priuatum exemplum non est, quasi in angulo gestum, vel incerta fide relatũ, aut obscure commendatum, sed publicum & celeberrimum in ipsa Scriptura Evangelica à tribus Euangelistis diligenter commemoratum: & iam à Christo Domino non solum presentifanitate remuneratum, sed & publica interrogatione qualique inquisitione facta propalatum & commendatum. Denique ita celebre & publicum hoc exemplum est, vt aliquot postea seculis eius memoriam perpetuo miraculo Deus honorare & commendare voluerit, vt videre

dere est apud historiae Ecclesiasticae auctores Eusebium libro septimo, capite decimoquarto; Sozomenum libro quinto, capite vigesimo; & Nicephorum libro sexto, capite decimo quinto. Scelerata impietas est, & aperta ad atheismum via, aliquod exemplum in diuinis Scripturis commemoratum & commendatum, tanquam priuatum rejicere: quum non solum dicta sed & facta Christi, vel à Christo commendata, quid facere & credere debeamus, nos doceant.

22. *Confide filia.*

VEL LICAT hic rursus & modis omnibus infirmare contendit hoc haemorrhoeis factum proteruus Calvinus. Ait enim ad haec verba. *Fidei imbecillitas hoc verbo arguitur. Nisi enim vitiosa esset trepidatio, non eam corrigeret Christus hortando ut animum colligat.* Nihil est hoc haeretico praefractius. Quod in singularem fidei in hac muliere laudem atque commendationem dixit Christus, hoc ille ad fidei eius reprehensionem trahit, Christus enim dicens, *Confide filia*, & confestim adiungens, *Fides tua te saluam fecit*, manifestissime voluit illo verbo eius fidem singulariter commendare. Quid est enim, *Confide filia*, nisi, *Esto bono animo filia*? Et quare iuber esse bono animo? *Quia*, inquit, *fides tua te saluam fecit*, id est, quia fides tua, qua me tetigisti, mihi tantopere placet, tam firma & valida ac sancta fuit, ut illa te sanauerit, ut propter illam tuam fidem, non propter simplicem contactum, sanitas tibi restituta fuerit. Propter hanc fidem tuam, per quam consecuta sanitatem es, esto bono animo. Noli metuere quod te vocauerim, & a facti confessionem coram tota hac

Calvinus
praefractè
Christo
contradi-
cit.

ra hac multitudine compulerim. Non ad tui reprehensionem, sed ad tui commendationem hoc feci. Non ut fidei tuæ imbecillitatē corrigerem, sed ut fidei tuæ firmitatem atque præstantiam toti huic multitudiui propalarem. Quis non videt hunc esse manifestum Christi verborum sensum? Quando præcedenti cap. Christus dixit paralytico: *Confide filii: Remittuntur tibi peccata tua*: an dicit Calvinus quod fidei eius imbecillitas hoc verbo arguebatur? An non potius eius fides disertissimè commendatur, quum statim subiungat Christus, *Remittuntur tibi peccata tua*? Nam in illis verbis, *Videns Iesus fidem illorum, synecdoche est*, ait ad illa verba Calvinus, *quia non ita respexit Christus eos qui paralytici cum ferebant, quin eius quoque fidem intuitus fuerit*. Hæc ibi Calvinus. Eodem modo advertere debuit Christum hoc loco, quum dicit, *Confide filia*, moxque adiungit, *Fides tua te salvã fecit*, antecedentem fidem respexisse, qua eum tetigit, eamque singulariter commendasse.

28. *Creditis quia hoc possum facere vobis?*

Fides non
est fiducia

Quum fides hoc loco, de qua Christus postea subiunxit, *Secundum fidem vestram fiat vobis*, fuerit fides & firma persuasio de potentia Dei & Christi, non autem fides specialis circa promissiones Dei, aut ipsa fiducia, quam solam hæretici volūt esse fidem propriè dictam, conatur hoc loco Calvinus hanc totam historiam Evangelicam more suo depravare. *Queri (inquit) potest an de potentia Dei & Christi persuasum esse sufficiat ut quispiam sit fidelis. Hoc enim sonant verba, Creditis me posse facere? Moxque respondet. Atqui ex alijs Scripturæ locis patet notitiam potentia fore inanem vel frigidam, nisi de voluntate certis*

De certi sumus. Hoc quidem ille auster dicit, nullam interea probationem afferens. Sed eadem facilitate negamus in vllis Scripturis certitudinem de voluntate Dei requiri vt aliquis sit fidelis, sed contra ad fidei naturam sufficere vt ea omnia credat quæ Deus credenda reuelauit. Obijcit adhuc sibi Calvinus quod necessario replicandum videbat. *Christus tamen eorum responso contentus, ipsorum fidem quasi numeris omnibus absolutam laudat. Respondeo* (inquit) *quam prius Dauidis filium confessi sunt, de gratia aliquid apprehendisse. Nam hoc titulo redemptorem gentis suæ honorumque omnium authorem ornabant. Ipse ergo de sua potentia querens altius percontatur an serio credant.* Hæc ille. *Responde* vocem illam, *Miserere mei fili Dauid,* fidei quoque vocem fuisse, qua profitebantur se agnoscere eum pro Messia ex semine Dauid. Hanc fidem Christus magis explorare voluit, dicens: *Creditis quia hoc possum facere vobis?* .j. An sic me verè filium Dauid & Messiam inuocatis, vt serio credatis me posse hoc facere quod petitis? Non dicit, *Creditis quia hoc faciam vobis,* sed quia *hoc possum facere vobis,* manifestè docens fidem propriè dictam non esse fiduciam circa ea quæ vult nobis Deus præstare, sed esse assensum mentis firmum circa omne verum de Deo credendum: quale imprimis est omnipotentia eius. Docet igitur Christus ad fidem quod attinet, id propriè requiri, vt potentiam eius credamus; de spe ac fiducia nihil interrogat. Hanc enim disertè professi sunt, misericordiam eius implorando. Nemo enim orat, nisi qui sperat: & nemo misericordiam flagitat, nisi ab eo quem misericordem & benignum esse confidit. Vide hæc latius disputata in Prompt. Cath. dom. 18. post Pent.

36. *Miseratus est eis, quia erant vexati & iacentes sicut oves non habentes pastorem.*

IN DVLGET hic iterum suo stomacho ac libidini Calvinus, & in Ecclesiae Catholicae hierarchiam debacchatur, his verbis. *Eadem hodie in Papatu cernitur vastitas, qui tamen refertus est titularibus pastoribus. Immensa est enim eorum colluies, qui sub nomine Clericatus plebem deglutiunt. Porro quum multi sint canes, non tamen eos pudet suam hierarchiam sonare. Sed audienda vox Christi, quae pronuntiat nullos esse pastores ubi non sunt operarij: vagas & dispersas esse oves quae Euangelij doctrina in Dei ouile non congregantur. Haec ille. Caeterum non est hoc interpretem agere, sed putidum calumniatorem; nec Scripturas interpretari, sed ad libidinem, & prurimum maledicendi Scripturis abuti. Interim quae Calvinus mendaciter fingit, in ipsum Calvinum veraciter retorquentur. Eadem quam Christus hic in Phariseis diuinae legis corruptoribus describit, in Calvinismo cernitur vastitas, qui tamen refertus est titularibus Ministris. Immensa est Calvinistarum colluies, qui sub nomine Euangelij plebem deglutiunt, Ecclesias vastant, animas perdunt, regna subuertunt. Porro quum sint lupi rapaces, fures ac latrones, non tamen eos pudet Ministerium suum Euangelicum sonare. Sed audienda vox Christi, & serio audienda, nullos esse Pastores ubi non sunt operarij: operarij autem quos Deus mittit in messem suam (quod Calvinus alto hic premit silentio) operarij (vt Apostolus loquitur) *inconfusibiles ἀνεπισημοί*, qui ita operantur vt operis non pudeat aut poeniteat postea, operarij recte tractantes *verbum veritatis*, operarij non adulterantes verbum Dei.*

Deni-

Calumniis
contra
clerum in
Caluinum
retorque-
tur.

2. Tim.
2. 15.
2. Cor.
3. 17.

Deiique operarij non subdoli, transfigurantes se in ^{2. Cor. 11} Apostolos & novos Euangelistas, qualem se Calu- ^{13.} nus profiteretur. Postremo vagas & dispersas oues esse, quæ deserta Ecclesia Catholica, vnico ouili Christi, non Euangelij doctrina in ouile Dei congregantur, sed sub Euangelicæ doctrinæ titulo in varias penèque innumeras sectas distrahuntur. Catholicæ verò Ecclesiæ hoc tempore pastores non fuisse penitus canes mutos, nulli melius quàm in Gallia Calvinistæ nosse & meminisse possunt: quosita vocales in primarijs regni illius viribus senserunt, vt hoc vno maxime post Deum medio, ab illius nobilissimi Regni diademate depulsi & abacti per annos quàm plurimos fuerint; nec nisi sub pelle Catholico regnent, qui hactenus ibi regnarunt.

IN MATTHÆI CAP. 10.

2. Primus Simon qui dicitur Petrus.

PETRI supra ceteros Apostolos primatū ^{Petri primatus.} hic locus manifestè docet. Neq; enim vel etate vel vocatione primus erat, sed in vtroque Andreas eum præcessit; deinde à tribus Euangelistis Matthæo hic, Marc. 3. Luc. 6. qui Apostolos ordine recēsent, semper primus ponitur, aliorum Apostolorum ordine non seruato. Nam hic quidem Andreas, apud Marcum Iacobus secundo loco ponitur. Rursum, vt Marcus narrat, hoc demum tempore, *imposuit Christus Simoni nomen, vt vocaretur Petrus, id est, Caput: hoc inquam tempore quo 12. Apostolos designat; vt eodem momento de capite vicario prospiceret, quo de membris.*

Tergi-